

Text > PEP MUÑOZ és fill del Guixaró, una colònia tèxtil del Berguedà; està jubilat i viu a Girona. Compromès amb la cultura catalana i amant de les arts, amb la seva participació en l'Aula d'escriptura de l'Escola Municipal d'Humanitats de Girona comença la seva tardana incursió en l'apassionant món de la literatura escrita.

Lita Cabellut

Sovint ens trobem en llocs i situacions per un cúmul de circumstàncies imponderables. De vegades, anem a un lloc només perquè algú ens ho ha suggerit i la seva paraula pot més que les conviccions que tenim.

Un dia de juny del 2013, vaig entrar a una exposició empès per una persona a la qual la hi havien recomanat. Ben aviat vaig sentir-me atrapat per tot el que em rodejava. Uns personatges m'interpellaven, sortint dels marcs que els contenien: no podia passar d'ells. La condició humana que reflectien es copsava amb força. Aquells enormes llenços representaven artistes, eclesiàstics, homes de món, dones famoses, pallasos... en la seva esplendor, en tota la seva magnificència, i es mostraven, en el quadre següent, en la seva decadència, en la seva degeneració. L'èxit i el fracàs. La bellesa i la monstruositat. La bondat i la perversitat. El triomf i l'ocàs. Joventut i vellesa. Vida i mort. Em sentia enxiquit, petit, però alhora agegantat per aquelles pintures. Alguna força nova em recorria la pell...

Vaig sortir de l'exposició amb la necessitat de saber qui era l'artista que podia despertar tantes emocions contradictòries en algú que no entén de pintura, ni d'art, ni de tècniques, ni de clivellats. Algú que, davant d'un

quadre, l'única cosa que li sap dir és: emociona'm! I vaig començar a cercar Lita, Lita Cabellut. Havia de saber qui era aquella dona que podia generar tanta contradicció en la seva pintura i tant caràcter en els personatges que pintava.

Els llibres em van apropar a les seves tècniques pictòriques, a fotos dels seus quadres i a la seva història. Una infantesa difícil i trista. L'adopció per part d'una família barcelonina amb la qual, en una visita al Museu del Prado amb catorze anys, va descobrir un món nou i excitant gràcies als grans: Velázquez, Goya, Rubens. Uns estudis als Països Baixos, on es va quedar a viure, hi va formar una família, hi va tenir quatre fills i es va realitzar com a pintora.

Les xarxes van fer una de les seves màgies: m'hi van posar en contacte. Virtualment, és clar. Lita penjava fotos i vídeos de les obres en què treballa. En un, es veia immersa en la seva feina, al seu taller. És una dona petita, morena, amb els cabells molt llargs i negres. Portava pantalons i samarreta amples i negres, tacats de pintura de tots colors. Anava descalça, potser per sentir el món inspirant-la... La pell de la seva cara era d'una vivacitat tan gran com el que pintava. Els ulls, foscos, penetrants, vius. Vaig tenir la sort, un dia, de xatejar-hi. Em va explicar com era la seva família: «Sempre hi ha música i festa a casa meva». Ho va dir amb satisfacció. Li vaig sentir la vivesa i el caràcter que imprimia a l'obra. Un dia va penjar una foto. Hi apareixia ella, enfeinada, fent els últims retocs a un llenç, amb un pinzell sucats de vermell. I recordo que hi havia tocs de sang a les seves pintures que els donaven cruesa, intensitat i força.

Dia 5 d'octubre del 2017, tarda de dijous, carrer d'Ausiàs Marc, Barcelona. Tot de gent fem cua davant la porta de la Fundació Vila Casas per entrar a la inauguració de l'exposició que, a l'Espai Volart, fa la pintora Lita Cabellut, «Retrospective». S'ha ampliat la sala amb un soterrani per poder encabir-hi l'obra. El mecenes n'està content i ho explica quan presenta l'artista. Aplaudiments. Copes de cava. Delit per veure l'exposició. Parlo amb Antoni Vila Casas —vuitanta-set

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

anys molt ben portats— per felicitar-lo per la reconeguda feina que fa per l'art contemporani i, particularment, per haver donat a conèixer Lita a casa nostra. «Tant de bo tot surti bé», em diu en referència a la intensitat dels dies que vivim.

I ens trobem i ens saludem. Una encaixada cordial i efusiva. Lita em sembla més gitana que a les fotos. I molt atractiva. Viva, intensa, cordial. Propera i transparent. Recordo unes paraules seves: «Intento mostrar el que hi ha sota la pell». Traspua afecte i estima. Comentem

interessos comuns, com si seguíssim una conversa interrompuda el dia abans. Els seus ulls són vius i penetrants. Els meus, feliços! Abraçada i petons, que molta gent també en vol gaudir.

Faig un volt tranquil per l'exposició. Cada quadre, ara, afegeix una emoció nova: la de l'artista que l'ha creat. I penso en una descripció de Nietzsche: «L'objectiu de l'art és sacsejar la imaginació amb la força d'un sentiment que no admet derrota ni tan sols enmig d'un món que s'enfonsa».

Il·lustració > MOISÈS VENTURA és fill de Santa Coloma de Gramenet i durant catorze anys va anar fent volts pel món. De resultes d'això, la seva família és com l'ONU: canadencs, americans, francesos i catalans, tots ben barrejats. Encara que va estudiar telecomunicació i treballa d'informàtic, sempre ha sospitat que, en el fons, té ànima d'artista. Cada dimarts, Manel Bayo intenta fer-l'hi veure, a l'Escola Municipal d'Art.